

Men man har flere Gange ydet en saadan Hjælp, og dette er dog egentlig et Bevis paa, at man erkender, at der er Trang til Stede, thi ellers vilde man dog ikke Gang paa Gang vedtage en Lov om Brændselshjælp.

Alle disse Forhold beviser efter min Mening det nødvendige i, at der sker en Ændring af Loven, saaledes at vi kan komme ind paa faste Takster og virkelig hjælpe dem, der trænger. Det nytter jo ikke, man bliver ved at fortælle, at der er faste Takster, og samtidig udsteder Cirkulærer, som skal afhjælpe de trange Forhold, der findes trods de faste Takster. Dette Lovforslag tilsigter altsaa en Ændring og Klargørelse af, hvor meget hver enkelt er berettiget til at faa i Aldersrente, og dermed falder visse Ting bort; i Forslaget er det f. Eks. fastsat, at Brændselshjælpen til de aldersrentenydende skal ydes med et fast Beløb; for Tiden er det jo saaledes, at Ydelsen af Brændselshjælp beror paa et frit Skøn, idet man kan benytte den Lov, der flere Gange er blevet vedtaget, eller man kan undlade at benytte den. Da Loven om Brændselshjælp blev behandlet i sidste Rigsdagssamling, paaviste jeg, at der var ikke saa faa Kommuner, som ikke benyttede den, ganske roligt gik udenom den og sparede den Skilling for Stat og Kommune. Dette ønsker vi nu ved det foreliggende Lovforslag ændret, saaledes at ingen kan snyde sig udenom de Forpligtelser, som de ifølge Loven har overfor de gamle.

Det ærede Medlem, som talte for Venstre, henviste til de Forhandlinger, der i sidste Samling fandt Sted i Folketinget, og særlig til Venstres Stilling til Spørgsmaalet, men alle disse Henvisninger hjælper saa forfærdelig lidt paa de gamles Forhold. Nu benytter det ærede Medlem ogsaa Kronen og Kronens Stigning for at skubbe Spørgsmaalet fra sig. Det er utroligt, hvad man kan benytte den danske Krone til i Øjeblikket. Den benyttes til alt muligt; hver Gang man taler om et eller andet, henviser man til, at nu er Kronen steget, eller nu er Kronen faldet. Den Gang Kronen faldt og var langt nede, mente man imidlertid ikke, der var Grund til at forhøje Aldersrenten, fordi Kronen stod saa lavt; det talte man ikke om; nej, Satserne var en Gang sat, og dem maatte man blive ved. Nu stiger Kronen, og saa kommer man og siger, at der aldeles ikke er Grund til at forbedre de gamles Forhold, for nu gaar Kronen op, og saa bliver alt bedre og billigere. Hvis man skulde indrette de forskellige Love efter dette, vilde man faa

en Masse Ændringer, nu da Kronen er ved at marchere op i den gamle Parikurs. Men det kan dog ikke være Venstres Mening, at man skal indrette de aldersrentenydendes Forhold efter dette, for man ved jo ikke, hvorledes Landet senere hen vil komme til at ligge. Det ærede Medlem tør dog ikke garantere, at Kronen bliver i Pari; den kan godt falde igen, og vil det ærede Medlem saa være villig til at indrette Aldersrenten efter den faldende Krone? Jeg tror ikke, man skal komme ind paa det. Nej, Forholdet er simpelt hen, at alle Partier, ogsaa det ærede Medlems Partifæller, ude i Kommunerne har indrømmet, at Aldersrenteloven virker uheldigt, og at den virker særlig uheldigt for de enlig stillede, de daarligst stillede blandt de aldersrentenydende. Selve Princippet i Loven, de faste Satser, er vi jo ganske enige om; det gælder blot om at faa Satser, som vi kan forsvare overfor dem, der skal nyde godt af Loven. Og det er det, der ikke har været Tilfældet hidtil. Der er rejst Kritik fra alle Sider, baade fra Højre og Venstre og Radikale; fra alle Sider er der rejst Kritik imod Loven, og det er derfor, den nuværende højtærede Indenrigsminister har fremsat dette Lovforslag. At han har fremsat det i den Skikkelse, hvori Flertallet i det andet høje Ting har vedtaget det, er, synes jeg, en Imødekommenhed fra den højtærede Ministers Side.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, da han fremsatte Lovforslaget i dette høje Ting: „Det er nu mit Haab, at det høje Landsting vil vedtage Forslaget saaledes, som jeg her har fremsat det, eller i det væsentlige saaledes.“ Dette Haab næres sikkert ogsaa af de gamle ude i Landet og deres nærmeste paarørende og af alle Partier i Kommunerne, som skal administrere denne Lov; man haaber, at der maa ske en Ændring, som kan gøre Loven tilfredsstillende baade for dem, der skal nyde godt af den, og for dem, der skal administrere den. Det kan ikke nytte, at man vedblivende vil gøre gældende, at der ikke er Raad til dette og ikke Raad til dette. Det kunde man henviser til for 30—40 Aar siden, men jeg gør opmærksom paa, at den Gang var netop Venstre det Parti, der ude i Landet gjorde et mægtigt Stykke Arbejde for at fremme de sociale Love i dette Land. Det skylder vi Venstre Tak for, men saa meget mærkeligere er det, at det samme Venstre nu gør det mest mulige for at forringe de sociale Love. Jeg synes, dette er i høj Grad inkonsekvent. Jeg har været til Mødesammen med Venstremænd, som har sagt: